

Kära församling!
Det är advent!

Dom dom, dom dom, dom dom...

Tänd ett ljus och låt det brinna,
Låt aldrig hoppet försvinna,
Det är mörkt nu
Men det blir ljusare igen

Dom dom, dom dom, dom dom...

Tänd ett ljus för allt du tror på
För den här planeten vi bor på
Tänd ett ljus
För jordens barn

Dom dom, dom dom, dom dom...

Tänd ett ljus!

Det brukar sägas att en hit har några kännetecken.
Det är en enkel och catchy melodi, som man lätt lär sig.
Vi behöver bara höra orden "tänd ett ljus" så hör vi nästan denna melodi samtidigt.

För det andra ska texten ha ett budskap som så många som möjligt kan hålla med om, som samtidigt är så öppet att lyssnaren kan läsa in väldig många olika saker.

Vi kan alla hålla med om att *det är mörkt nu*, och åtminstone vad gäller årstiderna så kan vi även instämma i att *det blir ljusare igen*.

Men orden om ljuset och mörkret handlar om mer än bara årstidernas växling,
Och blir till en bön för *planeten vi bor på* och för *jordens barn*.

Samtidigt kan vi ställa en fråga, både till Strömstedts text och till dagens bibelläsningar:
Vad är egentligen skillnaden mellan ett *välgrundat hopp* och *endast ytlig optimism*?

Strömstedt verkar själv ställa denna fråga när ha sjunger:
På radion sjöng de om fred på jorden, jag ville tro på de slitna orden
Låt aldrig hoppet försvinna

Detta är mer aktuellt än vad det har varit på länge. Även om antalet väpnade konflikter har minskat under de senaste decennierna, så har vi nu återigen krig i vår närhet. Tydligt inte minst för oss här på Gotland, som bara bor 30 mil från Rysslands gräns. Vi har ett mellan öster i kaos, svåra umbäranden i Sudan och islamistiska extremister i Boko Haram i Nigeria som dagligen begår övergrepp, inte minst mot den kristna befolkningen.

Liksom det var aktuellt för de människor som levde på Jesu tid, under ockupation och förtryck av Romarriket.

Självklart hoppas vi att diplomatiska ansträngningar ska lyckas, att kapprustning inte ska behövas som avskräckning och att fred ska kunna uppnås.

Men som vi vet är fred inte endast avsaknad av krig, utan går längre än så och handlar om frid, harmoni, välstånd, växt och mognad.

Världen behöver alltså mer än diplomati och avskräckning.

I dagens GT-text ropar profeten Sakarja ut att *Krigets vapen skall förintas och att fredens rike ska bryta igenom*.

Är det dessa ord som är de slitna orden?

Eller finns det något mer i Sakarjas ord än endast en optimism om att *det blir ljusare igen*?

Vi vill gärna tro på de slitna orden och fyllas av hopp.

Men på vad och på vem är det vi hoppas?

Den frågan hade vi kunnat ställa till de människor som levde på Jesu samtid.

Och de hade svarat att när Jesus red in i Jerusalem uppfyllde han Sakarjas ord, när han rider in i Jerusalem känner folket igen honom som den utlovade befriaren, den som skulle skänka befrielse från romarriket och fred och välstånd.

Men vi som lever idag, 2000 år efter att Jesus red in i Jerusalem och som kan konstatera att världen fortfarande är full av krig, förtryck och orättfärdighet – vad ska vi tänka?

Är det inte endast gamla slitna ord, som vi kan tänka att vi skulle vilja tro på?

Kanske skulle några av dem som tog emot Jesus med palmkvistar och Halleluja-rop uttrycka det så – om de hade varit med oss här idag.

För vad de trodde att de tog emot, var något annat än vad de tog emot.

De tänkte att de tog emot en politisk ledare som med vapenmakt skulle kasta ut romarna ur Israels land.

Men den de tog emot är större än så – han är hela universums kung och skapare och ser längre och skänker mer än endast politisk seger.

Den fred som nås genom världens härskare sker innebär seger på någon annans bekostnad, men den fred som Jesus red in med i Jerusalem sker på hans egen bekostnad. För att världen ska leva och uppnå den fred vi själva inte kan skapa.

Jesus, kungen, drog inte in i Jerusalem med vapenmakt, utan ödmjukt ridande på en åsna och visar på en rättfärdig livshållning, som vi erbjuds att bli en del av: Befrielse för de fånga, syn för de blinda, frihet för de förtryckta och förkunnelsen av ett nådens år”.

Därför skar de ned palmkvistar från tråden och sjöng och ropade *Hosianna, Davids son, välsignad är han som kommer i Herrens namn.*

Hosianna är en bön om hjälp och befrielse, ofta till en kung, men även till Gud.

Vi känner igen dessa ord från mässans firande, när vi sjunger just dessa ord, när vi i nattvardens kommunion tar emot Jesus Davids son som skänker oss befrielse när vi öppnar oss för hans närvaro och vägledning.

Fortfarande omgivna av krig och otrygghet kan vi ställa den fråga som ställs idag i uppenbarelsboken:

Vem är värdig att öppna boken och bryta sigillen. Dvs, vem kan förstå Guds plan?

Och svaret är först inte så uppmuntrande: *Ingen i himlen eller på jorden kan det.*

Bokens författare blir först bedrövad och ledsen över att ingen i himmelen eller på jorden kan öppna boken,

Men får höra *Gråt inte. Se, han har segrat, Lejonet av Juda stam, skottet från Davids rot. Han kan öppna boken med dess sju sigill.*

Och den som har segrat är lammet som slaktats och uppstått och *med sitt blod har friköpt människor av alla stammar och språk och länder och folk.*

I gemenskapen med lammet, Jesus, upptäcker också vi allt mer Guds plan och ser världen med hans ögon. Så erbjuds vi att bli en del av den gemenskap som följer Jesus, som i bönen övar sig att bli allt mer lik honom så att hans ljus kan lysa i mörkret.

Med en annan världsordning, vars rike inte är av denna världen.

Utan ett fredens och fridens rike som skänker befrielse för de fånga, syn för de blinda, frihet för de förtryckta och förkunnelsen av ett nådens år.

Det är advent!

Och för varje söndag tänker vi ytterligare ett ljus i mörkret. Som led till Jesu ankoms i världen.

Under dessa fyra söndagar övar vi oss i att ta emot Jesus i våra liv.

I krubban, i världen, i kyrkan och i väntan på hans återkomst då Jesus blir allt i allt och alla.